

# HENCSEI KÁLMÁN



Hóvirágnak is van vétke  
(tanmese felnőtteknek)



ISBN 978-615-01-4641-6  
Nyomás: Nyomdabox Kft.  
[www.nyomdabox.hu](http://www.nyomdabox.hu)

„Mindenkinek van egy vétke”

### A hóvirág bölcsessége

**Elindulok** ismerkedni,  
A világot felfedezni,  
Úristenhez vezekelni,  
A sok szépért hálát adni,  
Esküdözni, megfogadni,  
Minden rosszat megtagadni.



**Végre vége a zord télnek,**  
A durva, vad hideg szélnek,  
És a szürke, hosszú éjnek.  
A fagy, a hó már enyészet,  
Éledezik a természet,  
Földben felébred az élet.  
**Mindenfelé fű, fa virág,**  
Láthatja a hamis világ,  
Ő ebből is hasznot pipál.

**Jön az Ember** figyelmetlen,  
Tette buta érthetetlen,  
Önbizalma mérhetetlen,  
Önmagával tehetetlen,  
De nagyokos elméletben,  
Ott van a kék végtelenben,



Botladozik esetlenül,  
Ügyetlen ő végtelenül,  
Majd felhevül eszetlenül.  
Okosabb a Jóistennél,  
Ha tehetné, azt megtenné,  
Hogy a törvényt is elvetné.  
Veszélyérzet nincsen benne,  
Felelősség elfeledve,  
Azt teszi, ami a kedve.  
Környezetét nem kíméli,  
Forrásait mind feléli,  
Még a Jóistent se féli.  
Amit tesz az hihetetlen,  
Érzésekben szeretetlen,  
Hülyeségben verhetetlen,  
**De a Földön az Egyetlen.**

Bejárta a nagyvilágot,  
Elviselt sok nagyválságot,  
Átélt a szárazságot,  
Átszelte a pusztaságot,  
Legyőzte a fáradságot,  
**Elérte a kerekerdőt,**  
Ott látott ám csak meglepőt,  
Egy nagy fehér virágerdőt.  
Ő még ilyent sose látott,  
Pedig mindig arra vágyott,  
Hogy letépje a virágot.  
Odarohant az elsőhöz,  
Odanyúlt a virágtőhöz,  
De azonnal visszahőkölt,  
**Megszólalt a fehér virág:**  
Hát ilyen az embervilág?  
Mindannyiunk kiirtanád?  
Hóvirág csak bőgött, bőgött,  
Nagyon mélyen megsértődött.  
A Jóember meglepődött,  
Azt se tudta milyen virág,  
Aki vele „kommunikál”,  
Társaiért bátran kiáll.

## **Hogy hívnak hát, szólt az Ember.**

Jött a válasz embernnyelven,  
Válaszolt a fehér tenger.  
Csengő hangok csilingeltek,  
Fehér csengők megpendültek,  
Ahogy ott szép sorban ültek.



**Én vagyok a tavaszvirág,**  
Ki elsőként hozza szirmát,  
Erdő, mező fehér színét,  
Én hozom a tavasz hírét,  
A hó alatt nyújtózkodok,  
A föld alól előbúvok,  
Szép fehér az új kalapom,  
Zöld ruhában mutatkozom,  
Rőt vadonban hadakozom,  
Zöld kardom, mint kés a vajon,  
Könnyedén átvág a havon.  
Fehér hóból előbújva,  
Én leszek a legszebb újra.  
Irigyelnek sokan mások,  
Vannak gonosz fintorgások,  
Erre ezek a szokások.  
Fittyet hányok rátok srácok.  
Vidám fehér csengő vagyok,  
Friss zöld száron ingadozok,  
Önfeledten illatozok,  
Szórakozok, bolondozok,  
Hosszúakat bólíntgatok,  
Virágporral bódítgatok,  
Mindenkinek udvarolok,  
Virágporral kacérkodok,  
Boldogságban, álmatagon,  
Szellő szárnyán ringatagon,

Társaimat szölongatom.  
Velük jókat bolondozok,  
Állandóan szórakozok,  
Önzetlenül adakozok,  
Virágtársak gyönyörére,  
Szorgos méhek örömére.  
Azt se tudom, én ki vagyok,  
Azt se tudom, én mi vagyok,  
De még azt se, miért vagyok,  
De szeretek szépek lenni,  
Tisztaságban fehéredni,  
Embereknek tetszelegni.  
Fogjátok le mindkét kezét,  
Ne bántsa a környezetét,  
Hozzátok meg józan esztét,  
Értse a virágok nyelvét,  
Virágokban lelje kedvét,  
Változtassa természetét.  
Itt él a sok fű, fa virág,  
Itt vár rám a szép vadvilág.  
Méhek jönnek virágporra,  
Szép pillangók ólálkodva,  
Szárnyaikat párba fonva,  
Szépen sorban párosodva,  
Te meg Ember, hogy letépjél,  
Fehér kalapomra lépjél,  
Ahelyett, hogy becézgetnél.  
Meghozom az Ember esztét,  
Felnyitom az Ember szemét,  
Megszerzem a szeretetét.  
Fehérítem szürke esztét,  
Széppé teszem természetét.  
**Én vagyok a tavaszvirág,**  
Vesd le a téli rabigád!  
Én vagyok a tavasz színe,  
Megdobban az Ember szíve,  
Megőrjíti a föld friss íze,  
Fehér lesz a föld felszíne.  
**Én vagyok a tavaszvirág,**  
Minden lepke engem imád,  
Az első méh engem keres,  
Követi nagy vendégsereg,

Szállnak rám, és szállnak másra,  
Eltűnnek egy pillantásra.  
Készen állnak beporzásra,  
Hímpor által fogamzásra.

**Én nektek csak azt kívánom,**

Maradjatok soká száron  
E nagy fehér rónaságon!  
Rossz időket túléljétek,  
Szép időket megérjétek,  
A nap fényét élvezzétek!  
Én Istentől áldást kapok,  
Nem kellenek ehhez papok,  
Ezért neki hálát adok.

**Az a céloom, hogy itt éljek,**

Megtévedve ne ítéljek,

**Ebben a szép erdőszélben.**

Fehérségünk ne mocskolják,  
Formáinkat megcsodálják,  
Hibáinkat megbocsájtsák.  
Fehérségünk, tisztaságunk,  
Ez a mi nagy boldogságunk!  
Ember nyisd ki szemeidet,  
Áraszd ránk a kegyeidet,  
Ülj le hozzánk, beszélj velünk,  
Értsd meg hát a mi életünk,  
Ember nyújtsd ki felém kezed,  
Ne tépd le a szegény fejem!  
Ne tépj le, mert elhervadok,  
Sokkal jobb, ha földben vagyok,  
Hadd maradjak itt sok évre,  
Hadd maradjak vadon élve!  
Barna avar az én tanyám,  
Fák alatt van az én hazám,  
Néha napján, vasárnapján  
Fehérmező nagyon harsány,  
Nem gyötör a vagány magány.  
Egyedül vagy? - vedd azt lazán,  
Egyedüllét nem a magány,  
Okos virág, segít magán.  
Ne görbüljön a száratok,

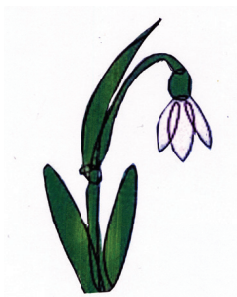
Ne hagyjátok a váratok!  
Szépségeitek, alakotok,  
Ne legyen rá panaszotok,  
Pollenetek, illatotok,  
Erdőn, mezőn a nyomotok.  
Ne csinálj hát butaságot,  
Kerüld el a bujaságot,  
Vedd célba a boldogságot,  
Használd ki az okosságot!  
**Becsületet, tisztaságot,  
A fehér szint megtartsátok!  
Hagyjátok a szamárságot!  
Hűségtek és igazságtok  
Legyen a ti vigaszságtok!**

Látogatók vannak bőven,  
Jut virágpor minden tőre,  
Minden örült szeretőre.  
Minden növény sok port kapjon,  
Hogy attól ő megfogadjon,  
Megfogadjon, felmagozzon,  
Bőséges, sok magot hozzon,  
Minden szemet úgy gondozzon,  
Hogy általa sokszorozzon,  
Földbe hullva meginduljon,  
A kis növény előbújjon,  
Új életként boldoguljon.  
Nincs szükség itt serkentőre,  
Beporzódnak egy-kettőre,  
Gondolnak ők minden nőre.  
Ne gondolj most a fertőre,  
Minden nőnek van hő őre,  
Bibéje az ő fő tőre.  
**Utánpótlás lesz jövőre,  
Áldás szállott minden tőre,  
Minden virágszeretőre.**  
Hát ily szép a virágélet!  
Hála neked bölcs természet.  
Tied a legjobb természet,  
Nem ér minket az enyészet.  
Éljünk soká jó erőben,  
A nagy kerek tölgyerdőben!

Ne merüljünk feledőbe!  
**Ez hóvirág bölcsessége,**  
Elődöktől öröksége.

**Ember ezt itt megértette,**  
Ezt a hóvirágért tette,  
Mélyen szívére is vette.  
Végre ő is megszólalna,  
Megszólalna, válaszolna,  
Hóvirágnak udvarolna,  
De az egyre csak folytatta.  
Csak fecsegett, csak nem hagyta.  
Egyszer aztán belevágott,  
Leintette a virágot,  
De a virág csak pofázott,  
Össze-vissza hadonászott,  
Beszélt minden badarságot.

Már régóta ismertelek,  
De kérdezni nem mertelek.  
Szebb vagy, ahogy elképzeltem.  
Rólam meg is felejtkeztem,  
Oly nagyon megszelídültem,  
Hogy attól már elszédültem,  
Pedig erre nem készültem,  
Hóvirággá fehérültem,  
Mikor köztetek ott ültem.  
Szégyen, hogy tövedhez nyúltam,  
De azóta ellágyultam,  
Ellágyultam, megjavultam,  
Hibáimból kigyógyultam,  
Látásodtól elbódultam,  
Lélekben is megújultam.  
Nagy öröm, hogy ismerhetlek,  
Szépségedért szerethetlek.  
**Karcsúságod, öltözőked,**  
**A természet szövő néked,**  
**A napfény öltöztet téged.**  
Hófehér a nagy kalapod,  
Itt a tavasz felrakhatod,  
Fénylő mosoly a zöld arcod,  
Jobbról, balról két zöld kardod,



**Zöld erdőben mégis látszol,  
Ahogy hófehérben játszol.**

Jó volt ez a találkozás,  
Szíven ütött a változás.

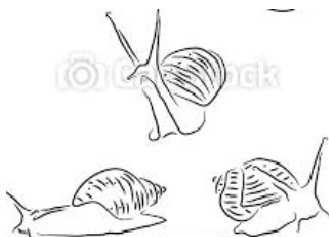
**Csigának is van egy vétéke**

**Elindulok, tovább állok,  
Sok Jóembert megtalálok.**

Kézbe veszem görbe botom,  
A világban botladozom.



Lassan járok, mindent látok,  
Bejárom a nagyvilágot.  
Vállra veszem a világom,  
Vezessen, mint a királyom.  
Kerekerdő hűse után,  
Virágos rét görbe útján,  
Üdvözölnek tarka rétek,  
Körbe zsongnak szorgos méhek.  
Örülök az üdvözlésnek,  
Körülvevő tündöklésnek,  
Büszkeségem nem is rejtem,  
Hogy figyeljek, elfelejtem.



**Máris megtörtént a hiba,**

**Felvisít egy csiga-biga:**

Állj meg Ember, máris öltél,  
Csigaházat ketté törtél,  
Benne lakott a kedvesem,  
Halálában is szeretem.  
Nélküle én elpusztulok,  
Nélküle nem boldogulok.  
Nekem ő volt az egyetlen,  
Hogy lehattél ily kegyetlen?  
Figyelmetlen, ahogy jársz-kelsz,  
Erdőt, mezőt, ahogy átszelsz,  
Nem nézel a lábad elé,  
Sok élőlény pusztul belé.  
Előbb nézz a lábad elé,  
Ne kerüljön csiga eléd,  
Tedd jobb lábad bal láb mellé,  
Rögtön indulj hazafelé!  
Éljen a sok csiga-biga,  
Ne történjen többé hiba!

**Az Ember is szóhoz jutott,**

**A csigákról sokat tudott.**

Hej, te csiga, de lassú vagy,  
Milyen nyálkás a te utad,  
Ha rálépnék, úgy elszállnék,  
Seggre esnék, kalimpálnék.

**Hej, te Ember,** de buta vagy,

Szemét lepi be utadat,  
Amerre jársz szennyeződés,  
Jogtalan a csipkelődés.  
Ne tartsd oly nagyra magadat,  
Inkább használd az agyadat!



Nagyon gyors a lassúságom,  
Lassú a te gyorsaságod,  
Gyorsaságod értelmetlen,  
Indoklásod érthetetlen.

**A lassúság türelmesség,**

**A gyorsaság idegesség.**

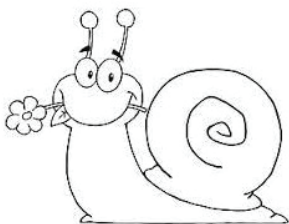
Elérek majd én is oda,  
Ne legyen ez neked csoda.

**Az idő nem türelmetlen,**

**Beérlek a végtelenben.**

**Te ne feddj meg, hogy gyilkolok,**

Ki a virágot csonkolod.



**Elmondták, hogy miket teszel,**

Nagy étvággyal zöldet eszel,

Fű, fa, virág, mindegy neked,

Környezeted rettegteted,

Jóllakottan tovább csúszol,

Fennhéjazva búcsúzkodol.

Sebzett növény alig bírja,

Sebeire nincs gyógyírja,

Vannak, akik elpusztulnak,

Mások pedig megújulnak.

Te meg visszatérsz a torra,

Minden zöld lesz majd akkorra,

Fehér házban, csendességben,

Levelek közt békességben.

**Szép élet a csigaélet,**

**Tetszik a csigaszemlélet!**

Lassan jártok tovább éltek,

Mindenhova odaértek,

Időpontot szarvba véstek,

Ezért soha el nem késtek.



### **Csiga ettől le lett sújtva**

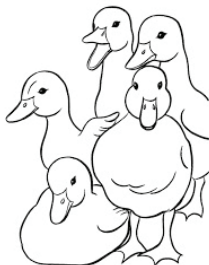
Lesznek sokan, kit felfalnak,  
Utánuk tányérat nyalnak.  
Ízlik is a csigaétel,  
Felzabálnak, nincs kivételél.  
Tudják, jó a csiga teste,  
A sok kacsa azt kereste,  
Minden nap a csigát leste.  
Vannak, kik ránk leselkednek,  
Orvvadászként viselkednek,  
Összeszednek, mind megesznek.

**Kegyes legyen az ítélet!**

**Macerás a csigaélet.**

### **Az hóvirágok nyeresége, ami csigák vesztesége**

Csend van, csend van kint a réten,  
Báránfelhők fent az égen,  
Csigasereg legel szépen,  
Szétszéledve a vetésen.  
Egyszer egy nagy gágázással,  
Megjelennek kacsázással.



**Csigasereg majd elájul  
Kacsacsapat hajrájátul.**

Minden csiga be a házba,  
Ettől jön a kacsza házba.  
Felkapkodják őket sorban,  
Csigaházak nyomban romban,  
Szerte széjjel darabokban,  
Ott hevernek a bokrokban.  
Ott látod az étlapokon,  
Csigát esznek jobb napokon!  
Ijedősek visítoznak,  
Bátrabbak meg csitítkoznak.  
Ide-oda csiszi-csúsznak,  
Sebesültek elpusztulnak.  
A csigáék veszítettek,  
Kacsáék sok csigát ettek,  
Ez a csigák vesztesége,  
Hóvirágok nyeresége.  
Maradt csiga így is bőven,  
Szaporodnak gőzerővel.  
Jönnek kacsák majd jövőre  
E jó kacsza etetőbe.

**Minden rossznak van jó vége,**

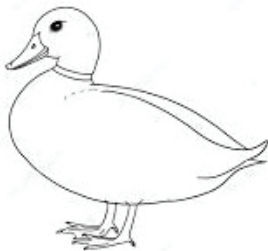
Sok zöld növény marad élve,  
Csigák nagyon megritkulnak,  
A virágok kivirultak.  
Ez gyöngesség erőssége,  
Az erősség gyöngesége,  
A gyöngédség erőssége,  
A keménység gyöngédsége.  
Kettő együtt létezése,  
Ellentétek egyezése,  
A természet szerves része.  
Ellentétek szemben állnak,  
De fejlődést garantálnak.

**Kacsza kerül puskavége**

**Tovább indult a Jóember,**

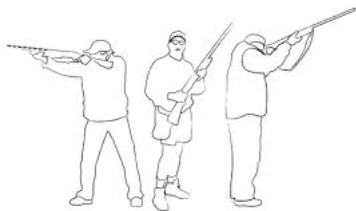
Előtte a virágtenger,  
Lassan megy, mint az úthenger,  
Feldobná a drog, a kender,

De csak cammog, mint egy medve,  
Nincs is ehhez semmi kedve,  
Mégis arra szánja magát,  
Követi a kacsá nyomát.  
Nem kell neki, hogy szaladjon,  
Utoléri a tóparton.  
Elkapja a kacsá nyakát,  
Úgy lóg, mint egy barna kabát,  
Kirázza a csigakáját,  
Ne kívánjon többé csigát.  
Kifaggatja kacsakomát,  
Hol csinált ily nagy lakomát.  
Ejnye, kacsá te nagy pacsa,  
Visszakapod, lesz még csata.  
Csúnya kacsá kegyetlen vagy,  
Az étvágyad végtelen nagy,  
Pusztításod mérhetetlen,  
Hogy nincs csigá, nem véletlen.  
Addig biztos a te léted,  
Amíg vannak csigalények.



**Kövér kacsá védekezik,**  
Csigát ő csak azért eszik,  
Mert csigának nagy a vétke,  
Hóvirág a legfőbb étke.  
Életének küldetése,  
A hóvirág megmentése.  
Legyen virág az erdőben,  
Sok nagy csigá a mezőben,  
Hogy kacsáknak jusson bőven,  
Csigá nem megy veszendőbe.

**Egyszer aztán lövés hallik,**  
Vadászcsapat megiramlik,  
Ordítoznak, kiabálnak,  
A tópartig meg se állnak.  
Tó vizére kacsák szálltak,  
Nagy hangosan lakomáznak.



**Nem is kell több a vadásznak,**  
**Puskáikkal hadonásznak,**  
Nem is sejtik, mi történik,  
Mind kilövi a töltényt.  
Erre aztán nagy zaj támad,  
A sok kacska mind feltámad,  
Futkároznak, felrepülnek,  
Hanyatt-homlok menekülnek.  
A vadászok ingerültek,  
Mert a kacsák elrepültek,  
Alig akadt puskavége,  
Nem lesz kacska ma ebédre.  
Egy kettővel be kell érni,  
Sörözőbe be kell térni,  
Sörrel öntik le a tüzet,  
Így intézik el az ügyet.  
Puskát, sapkát földhöz vágják,  
Máris a csapat sört várják.  
Meghozza a jó kedvüket,  
Levezeti a mérgüket,  
Visszanyerik türelmüket.  
Vadászoknál ez egy tünet.

**Kacsát látni kész örület,**  
**Elveszítik a fejüket,**  
Máris puska után nyúlnak,  
Izgalomtól majd megfúlnak,

Puskáikat mind megtöltik,  
Készenlétre vállra öltik,  
A kacsákra lövöldöznek,  
Oktalanul öldökölnek.



Kutyák kemény harcot vívnak,  
Közben nagyot alakítanak.  
Szájban hozzák a vadakat,  
Ezért kapnak jutalmakat.  
A kacsákon megosztóznak,  
**Jóemberen csodálkoznak,**  
Vitába se bocsátkoznak.  
Borozgatnak, bolondoznak.

**Néhány kacsza nem a világ**  
Nem kell tótól tovább menni,  
Ott is lehet jól pihenni.  
Tóparton már nagy az élet,  
Kacsacsalád csak most éled.  
Vízben jókat lubickolnak,  
Tollazkodnak, subickolnak.  
Élvezik a napsugarat,  
Meg a vízben a sok halat,  
Csiga után finom falat,  
Éhes kacsza most nem marad.  
A hím kacsák huncutkodnak,  
Sok szép tojót megbúbolnak.  
Ettől majd sok tojást tojnak,  
A jövőbe belefolyanak.



**A kiskacsák mind kibújnak,  
Anyjuk mellett boldogulnak,**  
Bravúroznak szerte-széjjel,  
Nem számolnak a veszéllyel.  
Körben rókák éheskednek,  
Melyek rájuk leselkednek.  
Ügyesség a menekvésük,  
Tisztaság az egészségük.  
Megjelennek, majd eltűnnek,  
Állandóan menekülnek,  
Megnőnek, majd fel-felszállnak,  
Ott fent jó célponttá válnak.  
Mégis gyorsan szaporodnak,  
Mint a csigák sokasodnak.

**Kocsik jönnek, felkészülnek,**  
Puskák máris elsü-sülnek.  
Szegény kacsák menekülnek,  
Reptükben is megsérülnek.  
Néhány kacsa nem a világ!  
**Meg se érzi a természet.**  
**Néhány kacsa nem a világ!**  
Lesz ezért sok dühös bírád.  
Vadak gyorsan szaporodnak,  
A gazdáknak kárt okoznak,  
Éti csigák mind eltűnnek,  
Az éttermek kiürülnek,  
És azután mind megszűnnek.  
Kell ez nektek kacsavédők?  
Mért nem vagytok hát megértők?

## **Ravasz róka okos állat**

**Vörös róka okos állat,**  
Ahogyan él, az csodálat,  
Sunyin folyik a vadászat,  
Ravaszul a madarászat.  
Állatok közt ugróbajnok,  
Ügyes, mint az ugrómajmok.  
Hosszú fülnek van hátránya,  
Nem a legszebb a látványa,  
De nagyszerű a hallása,  
Nem számít a fül állása,  
Amire van, jól szolgálja,  
Csendben oson, megtalálja.  
Hosszú orrnak jó szaglása,  
Messziről jött szag fogása  
Segít a vad hajrázásban,  
A sikeres vadászásban.



**Róka oson észrevétlen,**  
Nem henyél ő, sose tétlen,  
Sunyiságban mérhetetlen,  
Vadászatban verhetetlen.  
Lapul fűben, nagyot szökken,  
Még a falevél se zörren.  
De amikor puska dörren,  
Bátor róka is megdöbben.

Az erdőben el-elsurransz,  
Bokrok között fel-felbukkansz,  
Faluszélen lopakodhatsz,  
Egy-egy ólat ki is foszthatsz,  
Biztonságban sose maradsz,  
Amíg végül fűbe harapsz.  
**Veszélyes a merészséged,**  
Halálos a közelséged,



Vadászember nem barátod,  
Vak is látja, te nem látod.

**Mert a róka ravaszsága  
Embernek is adottsága,  
Úgy hasonlít az emberre,  
Mintha róka ember lenne.**

Vörös róka olyan ravasz,  
Hiába a puskaravasz.  
Kicselez ő embert, vadat.  
Használd vadász az agyadat!  
Te meg róka agyaradat,  
Hogy elkapjad a vadakat.  
Vörös róka ügyessége,  
Ősöktől vett öröksége,  
Kifinomult ravaszsága,  
Könnyedén vett hanyagsága,  
**Emberrel van rokonságban,**  
Elsők ők a sunnyogásban.  
Együtt vagytok egy jó páros,  
Mindkettőtök egy alparos!  
Majdnem okos, mint az ember,  
Oly sumák, mint a gazember.

**Neked is van ellenséged,**  
Hasonmásod vadász téged,  
Vigyázz róka, jobb, ha féled,  
Van esélyed, te túléled! ,  
Ugrasz egyet, szökelsz kettőt,  
Máris elhagytad az erdőt,  
Vadász marad csendben lesben,  
Sikerül majd más esetben.  
Jöjjön már egy másik róka,  
Unalmas a vadász móka.  
Ebben is ti egyek vagytok,  
Vadászatért majd meghaltok.



Nagyon fogytok rókakoma,  
Alig van tér, meg lakoma.

**Veled vagyok vörös pajtás,  
Fel a fejfel, csak kitartás!**

Vörösséged a szépséged,  
Szépséged az ellenséged.  
Vadásznak rád gyengeségek,  
Irigyelnek keménységek.

Hej, te róka tetszel nekem,  
Örök köztünk a szerelem,

**Tán barátok is lehetnének,**  
Ha közelebb merészkednél.

**Közel jönnél, megismernél,**  
Én regélnék, te mesélnél,  
Míg nem barátoddá tennél,  
Amiben te kedvet lelnél.

Hej, te róka az a kérdés,  
Milyen is a rókaérzés,

**Tudod-e, mi a jóérzés?**

Nincsen másra semmi gondod,  
Csak, megteljen a nagy gyomrod.  
Mindegy neked tyúk vagy kacska,  
Megteljen az üres hasad.  
Toll előtted, toll utánad,  
Jobbról, balról mind utálnak.

**Neked is van sok-sok vétked,**

Nagyon nagy a kacsáétked,  
Levadászod, ami mozog,  
Árnyékod is lázba hozod,  
Idegeid felborzolod,  
Pedig nincs rá semmi okod.

Van sok kacsa a tóparton,  
Kövér tyúk meg a tyúkfarmon.  
Ezért osonsz a tópartra,  
Tyúkokért meg a tyúkfarmra.

**Nagyon nagy a bűnösséged,**  
Ezért nem lesz üdvösséged,  
Fölötted is vannak lények,  
Rókairtó ellenségek,  
Neked is kell menekülni,  
Hacsak el nem akarsz tűnni.

**Ne legyen nagy büntetése!**  
Kacsák tyúkok eltűnése,  
Kerekerdő lezüllése,  
Vörösróka elűzése.

Erdő mező kizöldüljön,  
Avar gyakran megzördüljön,  
Ravasz róka megkerüljön,  
Sok kis vörös rókát szüljön,  
Rókaország egyesüljön,  
A rókafej meg ne szűnjön!  
Legyen kacsa a tóparton,  
Sok kövér tyúk a tyúkfarmon!

**Teljesüljön kívánságtok!**  
**A rókákat ne bántsátok!**

**Kacsaáldás szálljon rátok,**  
**Sok tyúk legyen, merre jártok,**  
Tyúkfarmokon, udvarokban,  
Feneketlen gyomrotokban.

**Vadászásban nincs kímélet**

**A vadászok** jó erőben,  
Lövéldöznék agyba-főbe,  
Nem céloznak vakul lőnek,  
Erdőbe és levegőbe,  
Céltalanul ölik őket,  
Nem gondolnak a jövőre,  
Vakvadászok a felhőket,

Az eltévedt kerítőket.  
Vadászok közt nagy a verseny,  
Ki-ki legtöbb vadat ejtsen,  
Hej, vadászok, ti kik vagytok?  
Soha nyugton nem maradtok?  
Emberarcú szörnyetegek,  
Feldúlják a környezetet.



Miért ölsz le oly sok vadat?  
Fogd vissza végre magadat!  
Nektek ahhoz nincs jogotok,  
Semmiféle indokotok.  
**Nem kell mindent feldúlnotok,**  
Természettel pusztulnotok!  
Míg meg nem ver a természet,  
Olcsó lesz az emberélet.  
**Hírmagja se lesz a fajnak,**  
**A kiirtott ritka vadnak.**

Keresgélnek, kiabálnak,  
Vadat sehol nem találnak.  
A szavakat meg sem értik,  
Úgy érzik, hogy őket sértik.  
Vadászok csak replikáznak,  
Nem figyelnek, úgy vitáznak.  
A sok időt ezzel töltik,  
De ez eszükbe se ötlik.  
**Hát ilyen a vadászélet,**  
**Vadászatban nincs kímélet,**  
**Nincsen náluk ész ítélet.**

## **Egyszer aztán egymást ölik**

**Először a rókát lövik,  
Utána meg egymást ölik,**  
Nem számít a rókaélet,  
Harctéren az emberélet.  
Megtörténhet ez tevéled,  
Ha életed bűnben éled,  
Vagy az Istent félve-féled.  
Nem válogat a természet,  
Megtalál a bűsz enyészet.  
Ha harc hajtja a véredet,  
Hogy megöld a testvéredet,



**Akkor ne menj ki a rétre,  
Inkább indulj a harctérre.**  
Ott lövöldözz hidegvérrel,  
Ott vadássz az ellenségre,  
Ott szemben az ellenféllel,  
Ölhetsz, löhetsz szenvedéllyel.  
Ott is harcász-vadász leszel,  
Sőt hős-vadász, ha elveszel.  
**Azt kérdezi a Jóember,  
Mért más, mint a többi Ember?**  
Más a szívük, más a fejük,  
Másként üt az ütőerük.  
Egész másként gondolkodnak,  
A szívük is másként dobban.  
Ha megjárják a harcteret,  
Lelőnek ott sok „egeret”,  
Egészségben hazatérnek,  
Akkor itthon többet érnek,  
Egész más mértékkel mérnek,

Természettel jól megférnek,  
Nyoma se lesz a sok vérnek,  
Jóemberként többet érnek,  
**Jóemberek közössége,  
Emberiség öröksége.**

### **Ember áll a legtetején**

A sok csiga zöldet eszik,  
Hóvirágot tönkre teszik,  
Kacsák a csigát zabálják,  
Csigák számát kontrolálják,  
Rókák mindenkin túltesznek,  
Tyúkhúst is tyúkhússal esznek,  
Az Ember meg kacsát eszik,  
A kacsákat számba veszik,  
**Ember áll a sor elején,  
Tápláléklánc legtetején,**  
Korona van buta fején,  
Meghaladja az erejét,  
Aztán elveszti a fejét.  
Nem szolgált meg semmit érte,  
Ahogy a Jóisten kérte,  
Felelősség félre téve,  
Önteltsége az erénye,  
Büszkesége lesz vesztére,  
Sose hallgat az eszére.  
Amit tesz az hihetetlen,  
Érzésekben szeretetlen,  
**Hülyeségben verhetetlen,  
De a Földön az Egyetlen.  
Így működik a természet,  
Ettől szép a földi élet.**  
Isten, aki felügyeli,  
Törvényeket működteti,  
Embert oda felülteti.  
Természettel békességben,  
Emberekkel tisztességben,  
**Tisztességben lehet élni,  
Nélküle meg elvetélni.**

## **Embernek is van sok vétké**

**Hej, te Ember istenadta,**  
Ne hozz oly sok bajt magadra!  
Tettél jókat, tettél rosszat,  
Okosat és bolondosat,  
Felíveltél, hanyatlottál,  
Isten útján megbotlottál,  
Felálltál és tovább álltál,  
Hibáidból nem tanultál,  
Magadnak sok bajt okoztál,  
Másokat meg kárhoztattál.

**Hej, te Ember istenadta,**  
Nem sokat adtál magadra,  
Isten útján elindultál,  
Hosszú úton elcsábultál,  
Sok eredményt el is értél,  
De senkire nem figyeltél.  
Utad mentén trágya halom,  
Lehattál volna oltalom,  
Kezedben volt a hatalom.  
Átkozzák még lábad nyomát,  
Ma sem érted ennek okát.  
Építettél, leromboltál,  
Emberségből egyest kaptál,  
Vedd számba, hogy miket tettél,  
Élővilág feje lettél,  
**Vannak jók, és vannak rosszak,**  
**Vannak köztünk kárhozottak.**

## **Hóvirágnak is van vétké**

**Hóvirágnak van két vétké,**  
**A szépsége meg a mérge.**  
Angyalarcú fehérvirág,  
Vedd észre, hogy nagy a hibád!  
Te engem is megölhetnél,  
Ha magadhoz ölelhetnél.  
Mérges ember kerekerdőn,  
Átlábal a virágerdőn,  
Odarohan az elsőhöz,

Odanyúl a virágtőhöz,  
Ő mindig is arra vágyott,  
Hogy letépje a virágot.  
**Mérges Ember, mérges virág,  
Mérges ez a kerek világ!**  
Legyen méreg és békesség,  
Forogjon a földkerekség,  
Egészségben, békességben,  
A nagy világmindenségben!  
**Ezzel a nagy kör bezárult,**  
Egy nagy titok eléd tárult.  
Minden úgy jó, ahogy történt,  
Mindig tiszteljed a törvényt!  
Isten adta, visszacapja,  
Teremtette, kézben tartja,  
Legyen meg az akaratja!

### **Mindenkinek van egy vétke**

A hóvirág egyik vétke,  
Ember ellen van egy mérge,  
Csigának csak az a vétke,  
Hóvirág a kedvenc étke,  
Kacsának is nagy a vétke,  
Csigahús a csemegéje,  
Rókának van róka vétke,  
Zabálásban nincsen fékje.  
Ember gyakran kacsát eszik,  
Nem tart böjtöt úgy vétkezik,  
Bűn ellen nem védekezik.  
**Mindenkinek van egy vétke,  
Világra jött, van egy léte.  
Bizonyosság a születése,  
Bűnténye a létezése.**

### **Nekem is van egy nagy vétkem**

**Elindultam** ismerkedni,  
A világot felfedezni,  
Úristenhez vezekelni,  
A sok szépért hálát adni,  
Hűségesköt megfogadni.



**Elindultam**, tovább álltam,  
Sok Jóembert megtaláltam,  
Kezembe vett görbe bottal,  
A világban botladoztam.



Lassan jártam, mindent láttam,  
Ebben a szép nagyvilágban.  
Vállra vettem a világot,  
Vezetett, ő a királyom.

**Elindultam** felfedezni,  
A világot elemezni,  
Széllel, faggal szembe menni,  
Törvényekkel ellenkedni,  
Világokat feszegetni,  
Erre időt vesztegetni,  
Végtelennel kedveskedni,  
Mint végessel szeretkezni,  
Nem létezőn meditálni,  
Nem láthatót megtalálni,  
Nem létezőt léteztetni,  
Mint létezőt, úgy kezelni,  
Érthetetlen dolgot tenni,  
Emberekkel elhíttetni.

**Elindultam** veszekedni,  
Lehetetlent cselekedni,  
Nem tudok, de verekedni,  
Nagy balhékba keveredni,  
Ellenséggel kibékülni,  
Fűvel-fával lefeküdni,  
Hazugságot letagadni,  
Igazságot megtagadni,  
Öregisten kedvét lelteni,  
Kedvtelésnek megfelelni.

**Úgy szeretnék majd eltűnni,**  
Búcsú nélkül elrepülni,  
Végtelenben elmerülni,  
Nyomtalanul úgy eltűnni,  
Csend se tudjon megcsendülni,  
Létezésem eltörülni,  
Természettel egyesülni,  
Gondolatban léteztetni,  
Gondolatként vétkeztetni.

**Jó is lenne üdvözülni,**  
Bűneimért nem bűnhődni,  
Semmit tenni, semmi lenni,  
Semmiségben semmiskedni.

**De jó lenne visszajönni**  
Úristennek megköszönni,  
Túlvilágról visszajönni,  
Végtelenről hírnökölni,



**Közben kicsit facérkodni,**  
Csillagokkal kacérkodni,  
Néha egy jót dorbézolni,  
Ahogy szoktam, bolondozni,



**Mert az élet egy szép játék,**  
Istentől egy nagy ajándék.

**VÉTKEK VÉGE**



A photograph of a forest floor in early spring. The ground is covered with a thick layer of brown, fallen leaves and dry twigs. Numerous small, white snowdrops are scattered across the forest floor, some in full bloom and others as buds. In the background, several dark, vertical tree trunks are visible, rising from the forest floor. The overall scene is a mix of brown, white, and green, suggesting a transition from winter to spring.

**Mindenkinek van egy vétke,  
Világra jött, van egy léte.**

**600 Ft**